

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Davida Hipšera v právní věci žalobkyně: **multigate a. s.**, se sídlem Riegrova 373/6, Olomouc, zastoupena JUDr. Tomášem Vymazalem, advokátem se sídlem Wellnerova 1322/3C, Olomouc, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, zastoupen JUDr. Danielem Volákem, advokátem se sídlem Jiráskova 413, Litvínov, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 9. 2015, č. j. 15 Af 142/2013 – 127,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalovaný Krajský úřad Ústeckého kraje domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 9. 2015, č. j. 15 Af 142/2013 - 127, a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ústí nad Labem (dále také „krajský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 16. 9. 2015, č. j. 15 Af 142/2013 – 127, zrušil pro vady řízení rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, ekonomického odboru, ze dne 24. 7. 2013, č. j. 7242/EK/2011 - 3, č. j. 3709/EK/2011 - 4, č. j. 6858/EK/2011 - 3, č. j. 4764/EK/2011 - 3, č. j. 4780/EK/2011 - 4, č. j. 6868/EK/2011 - 3, č. j. 8118/EK/2011 - 3, a jim předcházející rozhodnutí Městského úřadu Česká Kamenice, finančního odboru, ze dne 12. 9. 2011, č. j. FO-9716/11-Mrv 1837/2011-ZM, ze dne 23. 5. 2011, č. j. FO-5484/11-Mrv 788/2011-ZM, ze dne 9. 6. 2011, č. j. FO-4971/11-Mrv 788/2011-ZM a rozhodnutí Městského úřadu Klášterec nad Ohří, ekonomického odboru, ze dne 31. 5. 2011, č. j. EC 09091/2011, sp. zn. S EC 03859/2011, ze dne 28. 3. 2011, č. j. EC 05011/2011, sp. zn. S EC 03859/2011, ze dne 12. 7. 2011, č. j. EC 11193/2011, sp. zn. S EC 03859/2011, ze dne 2. 9. 2011, č. j. EC 13391/2011, sp. zn. S EC 03859/2011, ve věcech žádostí žalobkyně o vrácení přeplatku na místním poplatku, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (výrok I.). Výrokem II. téhož rozsudku uložil žalovanému povinnost uhradit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 45.684 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Krajský soud zrušil napadená správní rozhodnutí z toho důvodu, že řízení, která jim předcházela, jsou zatížena zásadní procesní vadou. Žádný ze správních orgánů se při svém rozhodování nezabýval otázkou, zda byly vůbec splněny podmínky pro vydání příslušných

prvostupňových rozhodnutí a jaké důsledky mělo jejich nevydání pro vznik přeplatku žalobkyně a následně pro rozhodnutí o její žádosti na vrácení přeplatku na místním poplatku za provozování výherních hracích přístrojů, jak dovodil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 24. 6. 2014, č. j. 2 Afs 68/2012 - 34.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalovaný Krajský úřad Ústeckého kraje jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost, kterou opřel o důvod uvedený v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Stěžovatel především vytkl krajskému soudu, že nesprávně posoudil otázku povinnosti správce místního poplatku vydat platební výměr a řádně jej doručit.

V odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu, který zrušil správní rozhodnutí ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v předposledním odstavci na straně 8, je uvedeno následující: „Ze správního spisu je zřejmé, že platební výměry k vyměřované povinnosti žalobci vydány nebyly, a to přesto, že žalobce tvrdil, že pod poplatkovou povinnost nespadá. Právě otázka, zda v daném případě byl správce daně povinen vydat platební výměr k poplatkové povinnosti je ve světle uvedeného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu stěžejní. Nebyl-li vydán platební výměr za situace, kdy vydán měl být, nebyla založena daňová (poplatková) povinnost žalobce a tento hradil, aniž k tomu existoval právní důvod. Za takové situace ovšem mohl žalobci vzniknout daňový přeplatek“.

Stěžovatel odmítá tvrzení krajského soudu, že nevydal žalobkyni platební výměry, ačkoliv k vyměřované poplatkové povinnosti měly být vydány. Odůvodnění a rozsah svého tvrzení doplní ve lhůtě stanovené kasačním soudem v ust. § 106 odst. 3 s. ř. s. V této lhůtě musí provést důkladnou kontrolu všech sedmi vrácených spisů a z nich zjistit, zda v každém jednotlivém případě skutečně došlo k naplnění usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2014, č. j. 2 Afs 68/2012 - 34.

Stěžovatel ze shora uvedených důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Vzhledem k tomu, že podaná kasační stížnost neobsahovala veškeré zákonné náležitosti vyžadované ust. § 106 odst. 1 s. ř. s., vyzval Nejvyšší správní soud žalovaný správní orgán - prostřednictvím jeho zástupce - JUDr. Daniela Voláka, advokáta - usnesením ze dne 8. 10. 2015, č. j. 7 Afs 253/2015 - 7, které doručením tomuto advokátovi nabylo právní moci dne 8. 10. 2015 k tomu, aby v propadné lhůtě jednoho měsíce ode dne doručení tohoto usnesení odstranil vady kasační stížnosti ze dne 5. 10. 2015 [tj. aby soudu uvedl, v jakém rozsahu rozsudek krajského soudu napadá, z jakého důvodu (§ 103 odst. 1 s. ř. s.) byla kasační stížnost podána, a aby tento důvod blíže skutkově a právně konkretizoval].

Žalovaný však na uvedenou výzvu Nejvyššího správního soudu nijak nereagoval, ač byl řádně poučen o procesních důsledcích pro případ, že by tak neučinil (odmítnutí kasační stížnosti), a nedostatky kasační stížnosti ve stanovené jednoměsíční lhůtě do dne 8. 11. 2015, resp. 9. 11. 2015 neodstranil.

Podle ust. § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

Podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá

pokračování

nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.

Podle ust. § 106 odst. 1 s. ř. s. kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno. Ustanovení § 37 platí obdobně.

Podle ust. § 106 odst. 3 s. ř. s. nemá-li kasační stížnost všechny náležitosti již při jejím podání, musí být tyto náležitosti doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení, kterým byl stěžovatel vyzván k doplnění podání. Jen v této lhůtě může stěžovatel rozšířit kasační stížnost na výroky dosud nenapadené a rozšířit její důvody. Tuto lhůtu může soud na včasnou žádost stěžovatele z vážných důvodů prodloužit, nejdéle však o další měsíc.

Žalovaný správní orgán ve své kasační stížnosti ze dne 5. 10. 2015 neuvedl v rozporu s ust. § 106 odst. 1 s. ř. s. zákonné důvody kasační stížnosti, resp. tyto blíže skutkově ani právně nekonkretizoval a tento nedostatek neodstranil ani přes výzvu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2015, č. j. 7 Afs 253/2015 – 7, (§ 37 odst. 5 s. ř. s., § 106 odst. 3 s. ř. s.), která byla doručena zástupci žalovaného téhož dne.

Stěžovatel vznesl ve své kasační stížnosti námitky v tomto znění: „*Krajský soud nesprávně posoudil otázku povinnosti správce místního poplatku vydat platební výměr a řádně jej doručit*“ a že „*odmítá tvrzení krajského soudu, že nevydal žalobkyni platební výměry, ačkoliv k vyměřované poplatkové povinnosti měly být vydány. Odůvodnění a rozsah svého tvrzení doplní ve lhůtě stanovené kasačním soudem v ust. § 106 odst. 3 s. ř. s. V této lhůtě musí provést důkladnou kontrolu všech sedmi vrácených spisů a z nich zjistit, zda v každém jednotlivém případě skutečně došlo k naplnění usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2014, č. j. 2 Afs 68/2012 – 34*“.

Tyto argumentačně kusé a z hlediska jejich obsahu neúplně formulované stížnostní námitky brání Nejvyššímu správnímu soudu v tom, aby po věcné stránce přezkoumal opodstatněnost výtek stěžovatele proti rozsudku krajského soudu, protože mu nejsou známy meze stížnostních bodů, resp. konkrétní skutkové a právní výhrady proti rozhodnutí správního soudu.

Nejvyšší správní soud je při svém rozhodování, obdobně jako krajský soud, vázán dispoziční zásadou (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 104, odst. 4, 109 odst. 3, 4 a § 120 s. ř. s.). To znamená, že mu nepřísluší, vyjma případů, kdy je povinen přezkoumat napadené soudní rozhodnutí i z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), vyhledávat za účastníka řízení důvody a argumenty svědčící opodstatněnosti podané kasační stížnosti.

Nejvyššímu správnímu soudu rozhodujícímu v této věci tudíž nepřísluší vyhledávat za žalovaného skutkové i právní důvody, resp. jejich konkretizaci a argumenty, které by byly sto rozvést a především ozřejmit kusé konstatování žalovaného správního orgánu v kasační stížnosti, že krajský soud nesprávně posoudil otázku povinnosti správce místního poplatku vydat platební výměr a řádně jej doručit, nebo že nesouhlasí s tvrzením soudu, že nevydal žalobkyni platební výměry, ačkoliv měly být k vyměřované poplatkové povinnosti vydány.

Uvedené platí tím spíše, že si sám stěžovatel byl vědom ve své kasační stížnosti povinnosti, že musí doplnit rozsah napadení rozsudku krajského soudu a uvést konkretizaci skutkových a právních důvodů, kterou brojí proti napadenému rozsudku krajského soudu. Je tomu tak proto, že stěžovatel výslovně ve své kasační stížnosti uvádí, že odůvodnění a rozsah svého stížnostního tvrzení doplní ve lhůtě stanovené mu kasačním soudem dle ust. § 106

odst. 3 s. ř. s., když také považuje za nezbytné, aby si sám provedl kontrolu všech sedmi vrácených správních spisů a zjistil, zda v každém z nich skutečně došlo k naplnění usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2014, č. j. 2 Afs 68/2012 - 34, či nikoliv.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud je vázán při svém rozhodování rozsahem kasační stížnosti a jejími konkretizovanými skutkovými a právními důvody a že neodstranění vad kasační stížnosti (jako tomu je v tomto případě) brání věcnému projednání tohoto mimořádného opravného prostředku, dospěl tento soud k závěru, že k projednání věci nejsou dány jiné podmínky řízení ve smyslu ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v návaznosti na ust. § 106 odst. 1 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost stěžovatele podanou proti uvedenému rozsudku krajského soudu odmítl podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 12. listopadu 2015

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu